

Milí přátelé,

měsíc utekl jako voda a já bych se s vámi ráda podělila o další zážitky.

Ve škole nám běží poslední čtvrtletí. 8. prosince totiž dětem začínají velké (měsíční) prázdniny. Na toto čtvrtletí jsem dostala nový úkol. Místo 6. a 7. třídy učím menší skupinky dětí, které mají problém s matematikou, ve čtvrté třídě – taky to není vždycky snadné, ale tím spíš je to skvělá praxe pro mé speciálně-pedagogické povolání :). A nejen to, člověk se toho tady tolik učí! V mnohem více i v mnohem důležitějších oblastech než jen oblasti vzdělávání.

Mezi mými studentíky jsou dvojčata Cepo a Cepiso (viz. fotka). Když jsem sem přijela, přišly mi

všechny děti stejné, teď už rozeznám i dvojčata! Zato nás s Magdou si děti pořád pletou (tedy alespoň naše jména), a tak už slyším i na jméno Magda :).

Tento pátek jsme byli s dětmi na školním výletě – jeli jsme do asi 25 km vzdáleného salesiánského centra. Obklopuje ho obrovské prostranství s hřišti, bazénem a pěknou přírodou, takže ideální místo pro naše děti, které se jinak neustále pohybují ve špinavém slumovém městečku. Místní salesiáni si pro ně připravili parádní program – různé hry (mj. pokladovku), promítání filmu, koupání-se v bazénu, skákací hrad a kromě toho snídani a oběd, jaké některé z nich možná nemají snad ani na Vánoce.

Jak už jsem se někdy zmiňovala, tak v páteční odpoledne s Magdou chodíváme do parku hrát si s dětmi – v salesiánské hantýrce se to nazývá oratoř. Znamená to, že kromě her pro děti připravíme taky nějaké pěkné povídky a nakonec se s nimi pomodlíme. Do oratoře nám chodí pomáhat 3 salesiánští prenovici. Jsme moc rády, že tu tak máme kamarády našeho věku (hned je víc legrace) a na volnočasové aktivity

s dětmi nejsme samy.

Zakouším tu, jaké to asi bylo, když Don Bosco chodil po Turíně a oslovoval tamější „bezprizorní“ kluky. Jednou jsme s Magdou přišly do parku a nebylo tam žádné z dětí, které tam obvykle chodily, a tak

jsme si sedly do trávy a čekaly, jestli se někdo neobjeví. Pak mi ale došlo, že takto to asi fungovat nebude, a tak jsem vytáhla lítací talíř a šla oslovit skupinku neznámých kluků, jestli si se mnou nechtějí jít hrát. Po krátkém zaváhání si jeden z nich dal říct a brzy se připojili i ostatní. Byl to pro mě skvělý zážitek!

MOC MOC MOC vám DĚKUJI za to, jak jste se zapojili (i se svými známými a přáteli) do sbírky oblečení pro naše děti! Kapacita toho, co transport může pobrat, už je naplněná! Naše vděčnost patří i těm, kteří se chtěli zapojit, ale pro omezenost místa museli být odmítnuti. Je to opravdu nádherné, jakou rychlostí se tato prosba rozšířila a kolik lidí se ozvalo, i ti, kteří mě vůbec neznají. Všechny vás zahrnuji do svých modliteb! Prosím, vy, co jste mou prosbu posílali dál, pošlete stejným lidem i toto mé poděkování!

Vaše Anežka